

מראי מקומות- מנחות נ"ט

- (א) **מנחת עובד כוכבים, מנחת נשים- כ' הקרן** אורה דבהני תרתי ליכא רבותא, ואגב אחרני חשבינהו, דמהיכי תיתי לחלק בין מנחת נשים לענין דין שמן ולבונה, דודאי מי שמקריבה צריך להקריבה כדין האמור בה. וכן לענין מנחת גוי, כיון דאתרבי גוי מהא דכתי' איש איש, שגוים יכולין לנדור נדרים ולנדוב נדבות כישראל, ממילא דינו כדין ישראל. וע"ע בלקוטי הלכות (לקמן, כה: בדפיו) דכ' דהך מתני' לא אתיא אלא אליבא דר' יוסי הגלילי, דס"ל לקמן (דף ע"ג) דעכו"ם מביא מנחות, אבל לפי שי' ר"ע, דקיי"ל כוותי', דעכו"ם אינו מביא מנחות, אין שייך דין משנה זו [ולפי"ז י"ל דנקט מנחת עכו"ם לטתום אליבא דריה"ג דעכו"ם מביא מנחות].
- (ב) **לחם הפנים- ע' בתוס' יו"ט שהק' דלא מצינו** דלחם הפנים איקרי מנחה. וכ' השפת אמת דלק"מ כאן, דהא מתני' לא נקט לשון מנחה, רק יש טעונות וכו'. אבל ק' מהא דלעיל (מו:): לענין איך כהנים יכולים לאכול לחם הפנים, דמשמע דשפיר איקרי מנחה. ולכן כ' השפ"א דלעולם כל דבר הבא מן הסולת נקרא מנחה, ומה דלחמי תודה לא איקרי מנחה, היינו משום דעיקר הוא התודה, וגם הלחם נקרא בכלל הקרבן תודה.
- (ג) **אימא עליה שמן ולא על מנחת כהנים שמן-** פרש"י, וה"ה נמי למנחת נשים. והק' בחי' הגרי"ז, דאם קו' הגמ' הוא שלא יהי' שמן על מנחת נשים, א"כ לא יהי' תשובת הגמ' שייך בכל הני דברים שחשיב שם, והניח בצ"ע.
- (ד) **בשבתא- פרש"י, דעומר קרב אפי' בשבת,** ולחם הפנים סידורו בשבת. וע' בעולת שלמה שהביא שהעירו הרש"ש והשואל ומשיב, דאיזה דחיי' הוא לסדר הלחם הפנים בשבת. ולכן ביאר העול"ש שאין כוונת הגמ' משום דיחוי, אלא די' דמיון בין העומר ללחם הפנים, דשניהם הובאו בשבת, משא"כ מנחת כהנים אין באין כלל בשבת, ואי"ז ענין של חומרא וקולא, רק של דמיון והשתוות.
- (ה) **מנחה לרבות מנחת שמיני ללבונה, ואימא להוציא-** הק' השפת אמת, אינו מובן, הא לשון מנחה אין משמעותו למעט אלא לרבות, וא"כ מהכ"ת להק' כן. וכ' דכוונת הגמ' הוא כמו מה ראית, מהכ"ת לרבות שמיני ולהוציא שתי הלחם, אימא דהיא ממעט שמיני ומנחה מרבה שתי הלחם. ואף דשתי הלחם איקרי מנחה, מ"מ בעי ריבוי, דהא מנחת שמיני נמי איקרי מנחה ובעי ריבוי, והגמ' עכשיו לא ס"ד לחלק בין קדשי שעה ובין קדשי דורות.
- (ו) **היא להוציא שתי הלחם שלא יטענו לא שמן ולא לבונה-** העיר הקרן אורה, מה ס"ד דליבעי לבונה בשתי הלחם, הרי בעלמא הלבונה הוא הוקרב עם הקומץ כדי להתיר השירים, וגם בלחם הפנים, בסילוק הלחם מקריבין הלבונה והלחם נאכלין. אבל בשתי הלחם, הב' כבשים הם המתירים, ולמה להו מתיר אחר דהיינו לבונה. וכ' דלמ"ד דשתי הלחם באות בפני עצמן, א"ש קצת, דה"א שיביא עמהם קומץ לבונה להתירן.
- (ז) **וחייב על השמן בפני עצמו- ע' בחי' הגרי"ז** שהביא מאחיו הגר"מ דדייק מלשון הרמב"ם (מעה"ק י"ב, ח') דכ' נתן והקריב לוקה על השמן, דאינו עובר הלאו מיד בנתינה, אלא דוקא כשהקריב המנחה עם השמן. ובוזה יישב החי' הגרי"ז מש"כ בספר החינוך (קכ"ה) דאיסור זה נוהגת בזכרי כהונה, וכבר הק' המנחת חינוך שם דמ"ש דתלוי דוקא בזכרי כהונה, הרי לכאור' כ"א שייך לעבור בלאו בזה. אבל לפי דברי הרמב"ם א"ש, דאין איסור בנתינה לחוד, אלא בעבודה, וזה שייך רק בזכרי כהונה. אלא דהק' דהחינוך מיני' ובי' קשה, שהרי אינו כותב כלשון הרמב"ם, אלא כ' דאם יצק הכהן עליה לוקה, ומשמע דהאיסור הוא היציקה גרידא, וצ"ע.
- (ח) **וחייב על השמן בפני עצמו וחייב על הלבונה בפני עצמו-** הק' המהר"י קורקוס (מעה"ק י"ב, ח'), הא לכאור' זה פשוט, שהרי ב' לאווין הן, ולמה ס"ד דאינו חייב שתיים. ותי' דסד"א דכיון דכבר נפסל מחמת נתינת השמן, שוב

שיעור כזית מן הקמח של המנחה, הא בפחות מזה לא. או דלמא כיון שהקמח מונח בכלי, הכלי מצרפן יחד, והכא מיירי שנתן השמן על הקומץ, וקיי"ל דאם הקטירה פעמים כשרה, וקאמר ר"י דאם נתן השמן ע"ג חציו של הקומץ פסל, וצ"ע.

אינו לוקה במה שנותן לבונה, וכן איפכא, קמ"ל דמ"מ לוקה שנים. ובקורן אורה תי' באו"א, דה"א דאינו חייב אלא א"כ יתן שניהם, ומה דהתורה חלקם לב' לאווין, היינו משום דלא הי' שייך לכוללם יחד בחד לאו, משום שיש להם ב' שיעורים שונים. וקמ"ל תנא דמתני' דכיון דתרי לאווי כתיבי, חייב על כ"א בפנ"ע.

(ט) נתן שמן על שיריה אינו עובר בלא תעשה - כ' השפת אמת דמ"מ משמע דאיסורא מיהא איכא, ויש לעי' מנין לזה האיסור. וכ' השפ"א דאפשר מדיהיב רחמנא טעמא "כי חטאת היא" ולא יהי' קרבנו מהודר, א"כ גם אכילת כהן דמכפרת לא יהא מהודר. א"נ מדרבנן אסור גזירה אטו קודם קמיצה. א"נ אפשר דממדת דרך ארץ היא, דא"י דרך ארץ דחלק גבוה יהי' חריבה ושל כהנים יהי' בו שמן, אבל איסור תורה אין לנו.

(י) נתן כלי ע"ג כלי לא פסלה - ע' בלקוטי הלכות (זבח תודה ד"ה נתן) שכ' "וה"ה דאם נתן כלי על גבי המנחה גופה ג"כ לא פסלה, כדאיתא בגמ'".

(יא) כוס הי' ממלא מדם התערובות וזרקו זריקה א' כנגד היסוד - פרש"י, אלמא כיון דבידו ללוקטו לא הוי דיחוי. ויש לעי', למה יהי' דיחוי כלל, איזה פסול יש בה כשהוא בקרקע. וביאר הרש"ש, דאינו ראוי לזרוק אלא מתוך הכלי, וכיון שהוא ברצפה, אינו בתוך הכלי, וא"כ הוי דיחוי, אבל כיון דבידו לאספו, א"כ אי"ז נחשב נדחה.

(יב) נתן משהו שמן ע"ג כזית מנחה פסל - ע' בטהרת הקודש דכ' להסתפק, לפי מה דקיי"ל דמנחה שחסרה קודם קמיצה מותר להביא מביתו ולהשלימנה, מהו הדין כאן, אם שייך לו לסלק אותו כזית ולהשלימה מביתו, האם מותר לו לעשות כן, או דלמא מאחר שחל שם פסול על אותו כזית, נתפס הפסול בכולו ושוב אינו יכול להשלימה, ונשאר בספק.

(יג) על גבי כזית מנחה פסל - ע' בלקוטי הלכות (זבח תודה ד"ה על) שכ' להסתפק בכונת הגמ', האם הכוונה שנבלל המשהו בכדי